

LBRIS

We know
books

ERNST THEODOR AMADEUS HOFFMANN

Spärgătorul- de-Nuci

ISTORIE REPOVESTITĂ DE ADRIAN CIUBOTARU

ILUSTRAȚII DE AGNIESZKA JATKOWSKA

Capitolul I

O seară de Crăciun

În ajunul Crăciunului, copiii medicului Stahlbaum nu aveau voie să intre în odaia de mijloc și nici în sufrageria alăturată. Fritz și Maria stăteau cam toată ziua împreună, departe de ochii celorlalți, într-o odaie învecinată cu salonul, așteptând cu nerăbdare masa de sărbătoare și cadourile. Pentru a spori efectul de surpriză, părinții stingeau luminile în camera copiilor înainte de a-i invita la masă.

Ghemuit într-un ungher, Fritz i-a destăinuit surorii sale Maria – o fetiță de șapte anișori – că din camerele învecinate ar fi auzit, încă de dimineață, niște zgomote neobișnuite: foșnete, scrijelituri și pocnete pe care nu le mai deslușise până atunci. Apoi, a mai adăugat el, pe la amiază în casă ar fi in-

trat, tiptil, un omulean care adusesese cu el o cutie uriașă. În privința „intrusului”, Fritz nu avea însă nicio îndoială: mai mult ca sigur era nașul lor de botez, Drosselmeier. Maria a bătut din palme, exclamând: „Oare ce cadouri de Crăciun ne-a adus nașul?”.

Drosselmeier era un bărbat pipernicit, cu trăsături deloc atrăgătoare, cu un petec de stofă neagră pe față, care acoperea orbita goală a ochiului său drept. Nașul celor doi puști era aproape chel, de aceea, omul purta mereu o perucă albă, frumoasă și iscusit lucrată. Drosselmeier însuși era un meșter pe cinste, deoarece știa să repare ceasuri, dar și alte lucruri folositoare din gospodărie. Când ceasul cu pendul al lui Stahlbaum se oprea, refuzând categoric să se repornească, Drosselmeier venea de zor în casa prietenului său, își punea șorțulețul albastru și începea să scotocească în orologiu cu unelte lui ascuțite. Mariei îi venea să plângă atunci, căci i se părea că nașul ei vrea să amputeze pendulul. „Operația” nu dura însă prea mult și, în scurtă vreme, ceasul se trezea din nou la viață și începea să ticăie în ritmul lui obișnuit, spre marea ușurare a fetei.

Dar nașul Drosselmeier era prețuit de copii îndeosebi pentru cadourile-surpriză pe care le aducea: ba o figură nostimă care bătea întruna temenele, ba o cutie magică din care țâșnea o pasăre sau altceva. Toate aceste jucării acționate de mecanisme ingenioase erau făurite de Drosselmeier cu diverse ocazii, dar de Crăciun nașul se străduia întotdeauna să facă ceva deosebit. Rezultatul era, de regulă, o adevărată operă de artă, pe care nașul le-o dăruia puștilor Stahlbaum. Aceștia nu se bucurau însă prea

mult de obiectul respectiv, căci, înțelegându-i prețul, părinții îl luau imediat din camera copiilor și îl puneau la păstrare într-un loc inaccesibil pentru Fritz și Maria.

Acum, gândindu-se la surpriza pe care urma să le-o facă de Crăciun nașul, Fritz a ajuns la concluzia că, de data aceasta, va fi vorba, fără doar și poate, de mai multe figurine de ostași care execută marșuri și fac instrucție militară. Apoi, nu era exclus ca șmotrul să se desfășoare într-o cetate, iar în caz de asediu, soldații să poată trage cu tunurile asupra inamicilor.

– Nu! a clătinat din cap Maria. Nașul mi-a spus că va face o grădină frumoasă. În mijlocul grădinii va fi un lac pe care vor pluti lebede albe, cu lăntișoare de aur la gât. Și acele lebede vor cânta cântece minunate. Apoi, pe malul lacului va apărea o fețișă ca mine, care va chema păsările și le va hrăni cu marțipan!

– Să știi că lebedele nu se hrănesc cu marțipan, iar o grădină atât de mare nu ar putea fi construită nici măcar de nașul Drosselmeier! a răspuns cam bosumflat băiețelul, dezamăgit că va rămâne fără soldați și cetate. Apoi, Fritz a bătut ultimul cui în disperarea Mariei: „Oricum, orice ar aduce, părinții ne vor lua cadoul și îl vor ascunde... Dar cel puțin, a mai adăugat el, văzând lacrimile de pe obrajii surioarei sale, vom păstra cadourile pe care ni le vor dăruia mama și tata”.

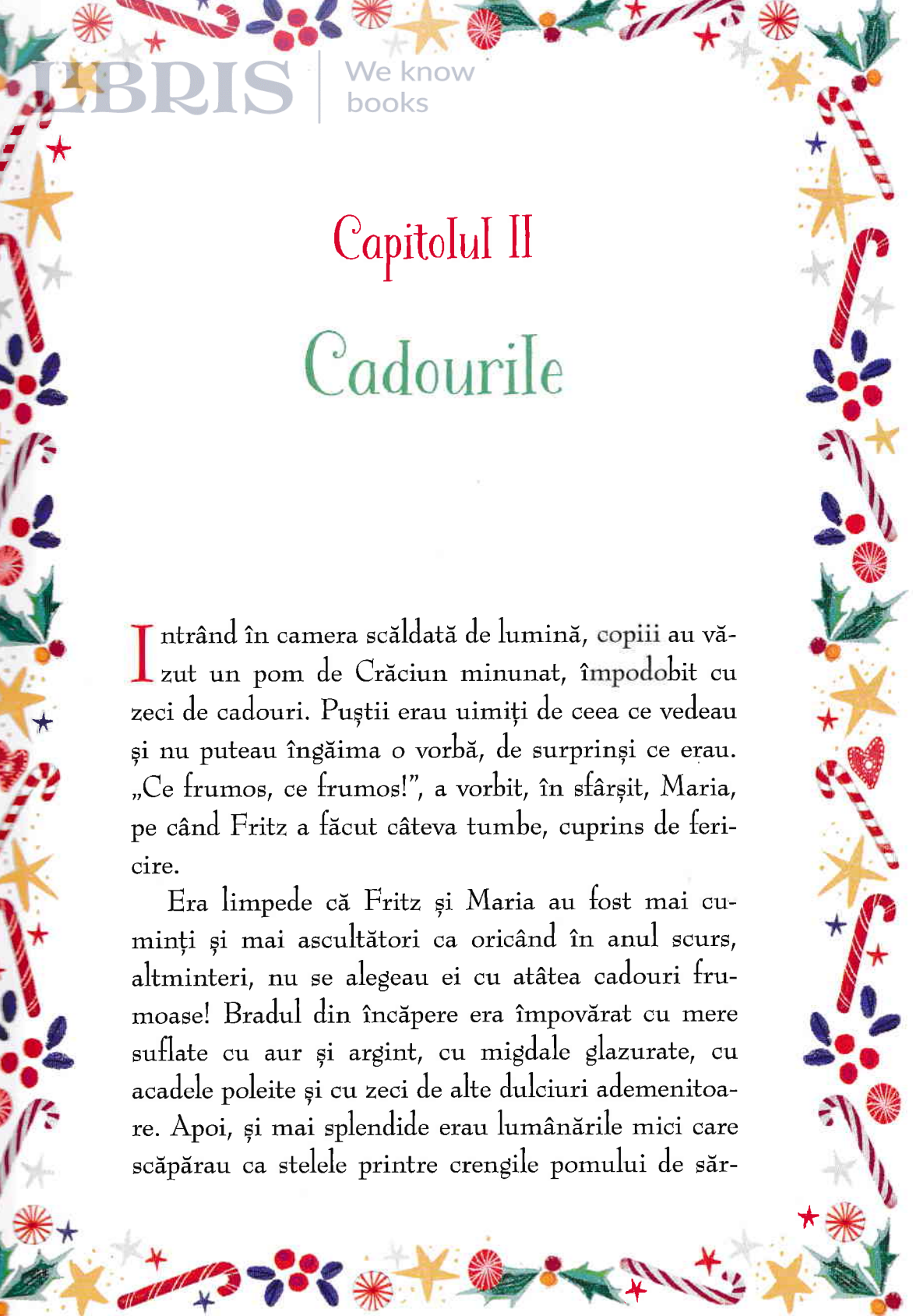
Toată seara copiii au încercat să ghicească jucăriile pe care le vor primi de Crăciun de la rudele lor. Maria a zis că zilele păpușii sale, Trudchen, sunt numărate. Și cum ar fi putut supraviețui aceasta, dacă se poticnea întruna, nu putea să stea nici dreaptă, nici pe șezute, iar rochița i se murdărise într-un hal fără de hal!

Oricât ar fi probozit-o Maria, domnișoara Trudchen continua să cadă pe obraz sau pe spate, iar hăinuțele ei arătau din ce în ce mai ponosite și mai urâte.

Fritz, la rândul său, i s-a plâns Mariei că efectivele trupelor sale s-au rărit substanțial și că ar trebui completate cât mai urgent. Apoi, tata era la curent cu faptul că în armata lui Fritz lipsea cavaleria! Și ce fel de oaste este asta, fără cavalerie? Maria s-a adâncit în gândurile ei, pe când Fritz continua să-și verse necazul: „Chiar mi-ar trebui niște husari pe cai roibi!”

Seara a trecut în noapte și camera s-a scufundat, încet-încet, în întuneric. Fetița nu mai scotea o vorbă când, dintr-odată, copiii au auzit scârțâitul mult așteptat! Ușa camerei s-a deschis vraiște și un șuvoi de lumină orbitoare a pătruns în încăpere. Puștii au înmărmurit, iar în prag și-au făcut apariția părinții lor, îndemnându-i să vină în camera de alături: „Haideți, copii! Veniți aici, cu noi!”, au spus ei.

Capitolul II

Cadourile

Intrând în camera scăldată de lumină, copiii au văzut un pom de Crăciun minunat, împodobit cu zeci de cadouri. Puștii erau uimiți de ceea ce vedeau și nu puteau îngăima o vorbă, de surprinși ce erau. „Ce frumos, ce frumos!”, a vorbit, în sfârșit, Maria, pe când Fritz a făcut câteva tumbe, cuprins de fericire.

Era limpede că Fritz și Maria au fost mai cuminiți și mai ascultători ca oricând în anul scurs, altminteri, nu se alegeau ei cu atâtea cadouri frumoase! Bradul din încăpere era împovărat cu mere suflate cu aur și argint, cu migdale glazurate, cu acadele poleite și cu zeci de alte dulciuri ademenitoare. Apoi, și mai splendide erau lumânările mici care scăpărau ca stelele printre crengile pomului de săr-

bătoare, iluminându-l și creând, astfel, o atmosferă ca de basm. Și totul strălucea în cele mai vii culori, fascinându-i pe copii.

Maria a deslușit imediat figurile elegante ale păpușilor noi și frumos îmbrăcate, care o așteptau cumiți la poalele bradului. Dar și mai elegantă i se părea rochița de mătase decorată cu panglici multicolore și atârând, îmbietoare, pe un umeras. Fetița era în culmea fericirii, neputând să-și rupă ochii de la acel cadou minunat:

– Ce rochiță frumoasă!... Și ești a mea! Mamă, e chiar a mea? Voi avea voie să o port? turuia ea, încântată.

Între timp, Fritz a făcut ocolul bradului și a dat de un cal de lemn. Acesta avea șaua pusă și parcă îl poftea să încalece. Băiatul nu a ezitat și a urcat pe roibul de jucărie. După ce l-a încercat, Fritz a descălecat și, pe un ton de cunoscător, a rostit: „E cam năvălaș, armăsarul. Dar știu eu să-l îmblânzesc!”.

După asta, copilul a șmotrit noul lui escadron de cavaleriști, toți în uniforme galben-roșii și înarmați cu săbii de argint. Husarii călăreau bidivii albi ca neaua, care străluceau în lumina lumânărilor ca argintul curat. Fritz își dorea, firește, niște roibi, dar și acești cai albi erau destul de arătoși!

După ce s-au mai liniștit, copiii au văzut și cărțile cu ilustrații. Părinții le lăsaseră deschise, ca ei să poată vedea deodată imaginile viu colorate, cu flori, cu oameni, cu copii care se jucau ca și ei, imagini atât de bine încondeiate, încât se putea crede că sunt... vii! Fritz și Maria erau gata să le ia în mâini și să le răsfoiască cu nesaț, când s-a auzit clinchetul unui clopoțel.

Fără îndoială, era nașul Drosselmeier – cine altcineva? Puștii s-au pregătit de o nouă și minunată surpriză. Și bine au făcut,

LBRIS

We know
books

năpârstocii! Nașul Drosselmeier se ascunsese până atunci în dosul unui paravan, iar acum, ieșind din spatele acestuia, le arăta cu mândrie picilor un castel împrejmuț de o pajiște verde, cu turnuri aurite și cu geamuri argintate. În odaie s-a revărsat melodia pe care o producea mașina muzicală ascunsă în castelul de jucărie.

Ușile și ferestrele castelului s-au deschis și copiii au avut, astfel, prilejul să vadă cum prin sălile acestuia se plimbă doamne cu rochii lungi și domni cu pălării somptuoase. În sala cea mai mare, luminată de niște lumânări mici, se vedeau figurile a doi copii care dansau în ritmul acelei melodii. La una dintre ferestre Fritz și Maria au văzut un domn într-o pelerină de smarald, care semăna leit cu tatăl lor, iar figurina care părea să fi fost chiar nașul Drosselmeier intra și ieșea întruna pe poarta castelului.

Fritz a privit un timp castelul acela minunat și omuleții mecanici care se plimbau și dansau, apoi a rostit:

– Nașule, vreau să intru și eu în castelul acesta!

Drosselmeier i-a explicat că nu era posibil, date fiind dimensiunile reduse ale castelului de jucărie. Dar Fritz nu se ostoia cu una, cu două. Până la urmă, a trebuit să se lase bătut, căci nu putea nega la nesfârșit evidența. Totuși, când a observat că figurinele fac același lucru – omulețul de smarald privea în aceeași fereastră, nașul ieșea și intra pe aceeași poartă –, Fritz l-a întrebat pe Drosselmeier:

– Nașule, n-ai putea să ieși și tu odată pe poarta aceea și să nu mai intri din nou?

Maestrul a surâs și a zis:

– Din păcate, nu e cu putință, dragul meu Fritz!